

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ

- 271 Εβάλθηκά το από καιρό, και θέλησα ν' αρχίσω
να λιγοπαιίνω στου Ρηγός, για να τση λησμονήσω,
να'βρω βοτάνι δροσερό, και την πληγή να γιάνω,
και πλιό τα ξύλα στη φωτιά να μην τα βάνω απάνω·
- 275 και σ' άλλα πράματα ήνωσα το νου μου να μπερδέσω,
και τό κρατώ ανημπόρετο, να δω να το μπορέσω.
Κι ως το λογιάσω, μου'ρχεται μεγάλη λιγωμάρα,
τα μέλη αποκρυγαίνουσι, και μου'ρχεται τρομάρα·
θαμπώνουνται τα μάτια μου κ' η όψη απονεκρώνει,
- 280 ίδρο του ψυχομαχημού το πρόσωπό μου δρώνει·
κι οπίσω α' θέλω να συρθώ, η Πεθυμιά μ' αμπώθει
σ' εκείνο που ο λογαριασμός κ' η γνώση πλιό δε γνώθει.
Λόγιασε σ' ίντα βρίσκομαι, και ξαναδέ το πάλι·
πέ' μου, πώς θες να βουηθηθώ σ' έτοια δουλειά μεγάλη;
- 285 Αρχή ήτονε πολλά μικρή κι άφαντη δίχως άλλο,
μα το μικρό με τον Καιρόν εγίνηκε μεγάλο.
Ελόγιασα να τη θωρώ, κι ώς τη θωριά να σώσω,
και μετά κείνη να περνώ, και να μηδέν ξαπλώσω.
Κι αγάλια-αγάλια η Πεθυμιά μ' ήβανεν εις τα βάθη,
- 290 κ' ήκαμε ρίζες και κλαδιά, κλώνους και φύλλα κι ά'θη.
Και πλήθυνε την Πεθυμιάν το κουζουλό μου αμμάτι,
κ' ήρχιζεν κ' εστρατάριζεν, κ' εσιγανοπορπάτει.
Το σιγανό, με τον Καιρόν, προθυμερόν εγίνη,
κ' ήβανε ο Έρωτας κρουφά τα ξύλα στο καμίνι.
- 295 Κι ωσάν από μικρόν αβγό πουλί μικρόν εβγαίνει,
τρεμουλιασμένο κι άφαντο, και με Καιρόν πληθαίνει,
κάνει κορμί, κάνει φτερά, κάθ' ώρα μεγαλώνει,

και πορπατεί, χαμοπετά, φτερούγια του ξαπλώνει,
κι απ' άφαντο κι από μικρό, που'τον όντεν εφάνη,
300 κορμί, φτερά, και δύναμη, και μεγαλότη κάνει—
το ίδιο εγίνη κ' εις εμέ, στην άπραγή μου νιότη.
Αρχή μικρή κι αφήφιστη ήτον από την πρώτη,
μα εδά'χει τόση δύναμη κ' έτσι μεγάλη εγίνη,
οπού μου πήρεν την εξά, και δίχως νου μ' αφήνει.
305 Κ' η Αγάπη, που στα βάσανα αντρεύγει και πληθαίνει,
κι οπού με τσ' αναστεναμούς θρέφεται και πλαταίνει,
θάμασμα πούρι το κρατούν όλοι, μικροί-μεγάλοι,
πώς στην αρχήν τση ανήμπορη γεννάται στην αθάλη·
σπίθα μικρή κι αφήφιστη, δε λάμπει, μηδέ βράζει,
310 και πως να κάμει αναλαμπήν κιανείς δεν το λογιάζει.
Και αγάλια-αγάλια θρέφεται, σαν το καμίνι ανάφτει,
κεντά και καίγει δυνατά, και το κορμί μας βλάφτει.

Γ. Π. Σαββίδης επιμ., *Ποίημα ερωτικόν λεγόμενον Ερωτόκριτος*, Ερμής, Αθήνα 1998.